

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: DEN BETÆNKSOMME

Citation: Aarestrup, Emil: "DEN BETÆNKSOMME", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare01val-shoot-workid76259/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DEN BETÆNKSOMME

- I Du gaaer saalænge og hegler,
Sagde Krigsraaden til mig igaar,
Til en af de andre Kegler
Snapper Lotte bort, dit Faar!
- II Det lader sig let nok sige;
Men jeg farer helst i Mag,
Saadan at frie til en Pige,
Det er en egen Sag.
- III Deels stemmer det aldeles ikke
Med mit Princip overeens,
Deels har hun en bandsat Hikke,
Deels gaaer hun lidt indtilbeens.
- IV Og Moderen er mig saa egen;
Saasnart jeg kommer der — væk!
Sidst blev jeg ganske forlegen
Og fik en ordentlig Skræk
- V Glutten sad ved sin Ramme
Og bukkede Hovedet ned;
Og strax den gode Madamme
Gik ud, jeg vidste Beskeed.

- VI Mit Blod begyndte at surre
Og gaae mig til Hovedet lidt,
Og hendes Mave at knurre
Som jeg har hørt det saa tidt.
- VII Et Vinslet gled fra Rammen,
Vi bukked os beggeto;
Vore Pander knaldede sammen,
Et Varsel, skulde man tro.
- VIII Dog Vinslet fik jeg til Lykke,
Og da jeg rakte det hen,
Saa kom jeg lidt til at trykke —
Og Barnet trykte igjen.
- IX Jeg tænkte: der har vi Chancen;
Nu gaaer det aldrig godt;
Nu kommer du ud af Ballancen!
Og hostede derfor smaat.
- X O Lotte, jeg føler — jeg følte
Hem, hem, hem, hem!
Min Gud, hvor du dig forkjølte,
Din Hoste er saare slem.
- XI Du kunde dig hoste til Døde
Hun sprang ud af Døren i Hast

Idet hun raabte[:] det Søde
Vil gjøre den mindre fast.

XII Hun kom med en Candisstengel
Og med et Æg, som var raat,
Og da det var stift, den Engel:
Prøv — sagde hun — det gjør godt!

XIII Jeg følte alt ved den anden
Theskefuld, som jeg fik ned,
Hvor det Søde steg mig til Panden,
Og hvordan mit Hjerte gled.

XIV Og hurtig tog jeg Bestikket
Som altid, var ei seen,
Tog Hatten paa Øieblikket,
Og Kjærlighed gav mig Been.

XV Man kan behøve sin Fatning
Naar man skal falde paa Knæ —
Hvad faaer man til Æreserstatning
Naar man bær sig ad som et Fæ?
